

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 342/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **SEKUNDA, Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v likvidácii**, Beňadická 17, Bratislava, IČO 31 803 512, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/185/2019-354 z 24. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavného súdu 16. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ sa okrem toho domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia s tým, že vec sa vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, a náhrady trov konania.

II.

2. Okresný súd vyhovel žalobe sťažovateľa, ktorou sa proti žalovaným 1 a 2 spoločne a nerozdielne domáhal zaplata 2 726,13 eur s príslušenstvom, a to proti žalovanému 1 ako bezdôvodného obohatenia a proti žalovanému 2 ako náhrady škody. Žalovaný 1 bol 20. júna 2007 zapísaný do registra spoločenstiev vlastníkov bytov ako predseda sťažovateľa. Zhromaždenie spoločenstva

schválilo pre predsedu spoločenstva odmenu 132,78 eur mesačne a od decembra 2009 200 eur mesačne. Žalovaný 1 sa na schôdzi vlastníkov 10. decembra 2008 vzdal funkcie predsedu spoločenstva, no nikto nepodal návrh na zápis tejto zmeny do registra spoločenstiev. Po vzdaní sa funkcie predsedu bola funkciou predsedu poverená podpredsedníčka spoločenstva. Činnosť správy bytov zabezpečoval žalovaný 2 na základe mandátnej zmluvy, ktorú so sťažovateľom uzavrel ešte v roku 2007. Žalovaný 1 potom, ako v roku 2010 zistil, že v registri spoločenstiev je stále evidovaný ako predseda, požiadal žalovaného 2, aby mu doplatil odmenu za výkon funkcie predsedu spoločenstva od novembra 2008 do februára 2010, a to 2 326,13 eur. Okrem toho mu žalovaný 2 zaplatil aj odmenu 400 eur za marec a apríl 2010, hoci vedel, že žalovaný 1 sa vzdal funkcie predsedu spoločenstva.

3. Na odvolanie žalovaných krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol. Dospel k záveru, že k vyplateniu odmeny žalovaného 1 nedošlo bez právneho dôvodu, keďže žalovaný 1 bol za čas, za ktorý mu boli vyplatené odmeny, zapísaný ako predseda v registri spoločenstiev. Tento záver krajského súdu vychádzal z § 7 ods. 8 a 10 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), z ktorých vyplýva, že náležitosti zapísané v registri sú účinné voči každému odo dňa vykonania zápisu do registra, do registra sa zapisuje aj zmena alebo zánik zapisovaných skutočností a štatutárny orgán je povinný podať príslušnému správne mu orgánu návrh na zápis zmeny zapisovaných skutočností do 15 dní odo dňa, keď zmeny nastali s tým, že ak bol návrh podaný oneskorene, zmenu alebo zánik zapisovaných skutočností na základe tohto návrhu správny orgán nezapíše. Okrem toho krajský súd poukázal na to, že za sťažovateľa bola oprávnená konať podpredsedníčka spoločenstva, ktorá bola poverená vykonávaním funkcie predsedu spoločenstva, a teda mala povinnosť zvolať zhromaždenie vlastníkov na voľbu nového predsedu spoločenstva. K tomu však nedošlo. Čo sa týka konania žalovaného 2, ktorý žalovanému 1 vyplatil odmenu, krajský súd posúdil medzi sťažovateľom a žalovaným 2 uzavretú mandátnu zmluvu ako neplatnú, a preto sa žalovaný 2 nemohol dopustiť porušenia zmluvných povinností, no zároveň nebolo preukázané, že by porušil svoje povinnosti zo zákona.

III.

4. Sťažovateľ namieta, že právny názor krajského súdu k otázke účinkov vzdania sa funkcie predsedu spoločenstva žalovaným 1 je arbitrárne a nelogické. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o vlastníctve bytov, čo malo za následok porušenie jeho práv. Sťažovateľ konkrétne namieta arbitrárny výklad § 7c ods. 3 zákona o vlastníctve bytov, podľa ktorého ak sa predseda vzdá funkcie, do zvolenia nového predsedu vykonáva funkciu predsedu člen rady určený radou spoločenstva.

IV.

5. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

6. Podstata ústavnej sťažnosti smeruje k nesprávosti záveru všeobecného súdu o tom, že i napriek tomu, že žalovaný 1 sa ako predseda spoločenstva sťažovateľa vzdal svojej funkcie, účinky vzdania sa nenastali, keďže nebol podaný návrh na zmenu do registra spoločenstiev. Zánik funkcie predsedu spoločenstva je v zákone upravený na strane jednej v § 7c ods. 3 zákona o vlastníctve bytov, z ktorého vyplýva, že predseda spoločenstva sa môže vzdať funkcie, čo má za následok to, že do zvolenia nového predsedu jeho funkciu má vykonávať člen rady určený radou. Na strane druhej z § 7 ods. 8 a 10 zákona o vlastníctve bytov vyplýva, že náležitosti zapísané v registri sú účinné voči každému odo dňa vykonania zápisu do registra a prípadné zmeny je povinný podať príslušnému správnomu orgánu štatutárny orgán do 15 dní odo dňa, keď zmeny nastali, s tým, že ak bol návrh podaný oneskorene, zmenu zapisovaných skutočností správny orgán nezapíše.

7. Z týchto zákonných ustanovení výslovne nevyplýva, kedy v prípade vzdania sa funkcie predsedu spoločenstva jeho funkcia zaniká. Zákon o vlastníctve bytov nemá ustanovenie, ktoré by túto otázku výslovne upravovalo. Preto sa krajský súd s touto otázkou vysporiadal a dospel k záveru, že funkcia žalovaného 1 ako predsedu spoločenstva vzdaním sa jeho funkcie nezanikla, keďže táto skutočnosť nebola zapísaná do registra. Tento výklad, ktorý je vyplnením legislatívnej nedôslednosti, nemožno považovať za arbitrárny. Ustanovenia § 7 ods. 8 a 10 zákona o vlastníctve bytov obsahujú také normy, z ktorých možno vyvodit', že do registra nezapísané vzdanie sa funkcie predsedu spoločenstva nemá za následok zánik funkcie, keďže aj v prípade takéhoto úkonu predseda spoločenstva zostane zapísaný v registri a tento zápis nebude v prípade premeškania lehoty na podanie návrhu na zápis napravitelný inak ako ďalším úkonom orgánov spoločenstva. Opačný názor, ktorý zastáva sťažovateľ, však nevedie k riešeniu situácie, ktorá nastala v tomto prípade a ktorá spočíva v tom, že žalovaný 1 sa funkcie vzdal, no táto skutočnosť nebola zapísaná do registra, keďže návrh nebol podaný v zákonom predpísanej lehote. I preto, že opačný názor by viedol k nepraktickému následku, nemožno dospieť k záveru, že by právny názor napadnutého rozhodnutia bol výsledkom arbitrárnej úvahy alebo výsledkom zjavnej právnej chyby. Podstata

argumentácie napadnutého rozhodnutia zodpovedá podstate sťažovateľom v civilnom spore nastolenej právnej otázky s tým, že jasne odpovedá, že medzi sťažovateľom a žalovaným 1 naďalej trval právny vzťah, a preto na strane žalovaného 1 výplatom odmien nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Preto nedošlo k porušeniu obsahovo zhodných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu